

POUTNÍK

ROČNÍK VI
PROSINEC 2002

Advent nás připravuje na příchod toho,
který byl, který je a který stále přichází.

(Tertio millennio adveniente)

POSVĚCENÝ ČAS

Denně máme před sebou kalendář. Jsou v něm zaznamenány dny, týdny a měsíce, jak běží za sebou během roku. Většinou jsou to dny všední práce. A některé jsou zvláště nepřijemné; všelijaké uzávěrky, kontroly a inventury. Sem tam jsou dny odpočinku, dovolené, dny výplaty. Tím kalendářem se řídí náš vnější život, naše práce a náš odpočinek.

Ale kromě tohoto občanského kalendáře máme my věřící ještě jeden kalendář, je to kalendář našeho vnitřního života. Již následující sobotu skončíme další církevní rok. Nečeká nás žádné silvestrovské veselí. Příchod nového církevního roku, který začneme 1. adventní nedělí, lidé nevitají se skleničkou v ruce, smíchem a zpěvem, ani o něm nečteme v novinách. Nový církevní rok přijde tiše a nepozorovaně. Neuslyšíme o žádných rozpočtových plánech, vyjádřených miliardami korun.

Přijde opět nový církevní rok, ale co s ním? Co na nás v tomto novém roce čeká? Jako když se člověk vrací každý večer domů a je rád, že je všechno v pořádku, že je na svém místě stůl i postel, jako když maminka svolává navečer děti domů a tam je čeká teplo a bezpečí, tak nás volá církev k začátku nového církevního roku. Nepřipravila nám nic nového, nic vzrušujícího, ani nic hlučného. Žádné komedie, žádné vytrubování a bubnování, jako když přijdete večer domů a vítá vás důvěrnost domova a všechno je na svém místě.

Církev nám chce v tomto novém roce znovu ukázat dějiny spásy, které již hlásá dva tisíce roků. Ježíš Kristus, Boží Syn a náš Spasitel, bude ústřední postavou všeho, co se bude odehrávat v tomto novém církevním roce. Celý jeho život, jeho působení, celé jeho vykupitelské dílo bude nám znovu zpřítomněno.

Příchodem 1. adventní neděle se tedy před námi otevírá veliká hra, a je to důležitá hra o náš život. Hlavní úlohu má Ježíš Kristus a my jsme spoluherci. Tato hra má několik jednání. V tom prvním jednání, o Vánocích, jej uvidíme jako děťátko v jeslích, malé, bezmocné a chudé. Potom poroste před našima očima, rozloučí se s námi jako dvanáctiletý chlapec v jeruzalémském chrámě. A opět jej uvidíme po osmnácti letech, jak vystupuje jako dospělý muž, jako Boží posel.

Chodí po Svaté zemi od vesnice k vesnici, od města k městu, shromažďuje okolo sebe drsné rybáře, pastýře, rolníky, lidi nemocné a od ostatních zavržené, hříšníky a pobloudilé. Uslyšíme ho, jak všem zvěstuje evangelium, radostnou zvěst, že všichni jsou dětmi jednoho Otce, bude je učit bratrské lásce a před očima všech bude otvírat krásu Božího království a cestu k němu.

Uvidíme jej také, jak zvedá svou pěst, jak pronáší své strašné „běda“ všem nespravedlivým, nemilosrdným a pyšným. A potom to bude smutné jednání, jeho utrpení, kdy se nám ukáže od lidí zavržený a pošlapáný, tichý Beránek, který na sebe vzal kříž, obtížený lidskými vinami. Ponese jej až na vrchol Kalvárie, aby tam byl zabit. Ale uvidíme také jeho slávu, to poslední jednání, jeho vítězství, jak vychází z hrobu oslavený a zářící, a jak se vrací k Otci, aby usedl po jeho pravici.

To všechno se bude odehrávat v novém církevním roce. Jak vidíš, nic nového, nic senzačního. Ale ani tvůj otec, ani tvá matka, ani tvůj muž, ani tvá žena, ani tvé děti nejsou ničím novým, ale přece se k nim denně vracíš, protože oni dohromady tvoří tvůj domov, tam se cítíš mezi svými, tam nacházíš jistotu a bezpečí. A stejně tak se musíš vracet znovu a znovu k Ježíši Kristu. Jen u něho totiž najdeš svoji jistotu a bezpečí.

Vstupujeme tedy do toho prvního jednání velké hry, ve které hraje Bůh a hrajeme i my. Vstupujeme do veliké hry, kde se jedná o náš život s Bohem a v Bohu. Vy starší si s určitou teskností vzpomínáte na advent, na roráty, kdy jste každý den ještě za tmy putovali do kostela, který svítil svými okny do ranního šera. Tam jste zpívali to krásné zvolání: „Ejhle, Hospodin přijde a všichni svatí jeho s ním,“ o velikém světle, které jednou nastane a před vámi již z dálky svítily Vánoce svou radostí. Běh našeho života setřel kouzlo tohoto adventního očekávání. V zimě, stejně jako v létě, se brzy ráno probouzí život, stejně jezdí vlaky a autobusy a stejně se musí každý postavit ve stejnou hodinu ke své práci.

Už není čas. Pro mnohé se příprava na Vánoce scvrkne na shánění a kupování dárků. Cítíme to na každém kroku. Ale přes všechny tyto překážky a těžkosti musíme dospět k té veliké skutečnosti naší víry: Vánoce jsou příchodem Božího Syna na svět. Nepřišel na svět jenom na návštěvu, jako když turista třeba přijde a prohlédne si krásu krajiny nebo nějakého zámku a zase odejde.

Boží slovo a naše víra nám říkají, že Boží Syn se stal tvorem: „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ Bůh se stal člověkem, vstoupil do tohoto hmotného, viditelného světa, ve kterém žijeme my. Prožíval svůj životní osud v tomto čase spolu s lidmi. A právě v nastávajícím adventním čase si musíme opět oživit vědomí, že smyslem našeho života je, abychom obnovovali toto svoje spojení s Bohem.

Naše adventní úsilí můžeme nejlépe vyjádřit slovy mešní vstupní modlitby z 1. neděle adventní: „Všemohoucí Bože, s vírou očekáváme příchod Ježíše Krista. Prosíme tě veď naši vůli, ať mu jdeme vstříc spravedlivými skutky, abychom směli v den soudu stát po jeho pravici a vejít do nebeského království.“ – Drazí přátelé, přeji vám všem požehnaný advent.

Otec Pavel

JAK VZNIKL ADVENTNÍ VĚNEC

Víme, že je to německý zvyk, ale jak opravdu vznikl? Bylo to asi v roce 1850. V mnoha městech byly sirotčince, smutné domy pro děti bez rodičů. Jeden z nich byl také v Hamburku „U drsného rohu.“ Životní podmínky tam byly skutečně drsné. Vše se změnilo, když se ujal řízení sirotčince farář Wichern. Když se blížily Vánoce, žebral po celém městě, aby každému dítěti mohl dát pod stromeček nějaký dárek.

Navíc dostal nápad, jak udělat dětem z blížících se Vánoc radost. Aby děti mohly samy poznat a radovat se z přicházejících Vánoc, položil v jídelně na stůl kolo od vozu obalené smrkovými větvemi, na něž umístil 24 svíček. Počínaje 1. prosincem potom každý další den zapálil jednu svíčku. S přibývajícím prosincovými dny potom přibýval i počet rozsvícených svíček. Na Štědrý den už hořely všechny.

Farář Wichern byl přeložen do města Cáchy a ve své farnosti zavedl adventní věnec, jak jej známe i my v současné době, tedy již pouze se čtyřmi svícemi, které připomínají čtyři adventní neděle a blížící se světlo Vánoc.

Mafred Finger

(Přeloženo z knihy Gottes Wort im Kirchenjahr 1996)

VÝLET DO HRADCE KRÁLOVÉ

Ráno jsme nastoupili do autobusu. Cestou nebyla žádná nuda, protože jsme si krásně zazpívali. Když autobus dorazil do Hradce Králové, šli jsme do katedrály sv. Ducha. Čekal tam na nás pan průvodce, který nám řekl o katedrále mnoho zajímavého a ještě odpověděl na všechny naše dotazy. Katedrálu jsme si prohlédli a ještě nám udělaly radost pohledy na památku. Dále jsme shlédli výstavu, kde byl vystaven dům z dřívější doby. Dům se mi moc líbil a také znázorněné knihy z Bible. Jen co jsme se podívali, řádová sestra nám oznámila, že budeme hrát hru. Poznávali jsme věci hmatem i čichem, hledalo se a psalo. Uteklo to tak rychle, že už jsme museli jít na autobus. Všichni jsme se už těšili do Třebechovic na Betlém. Nejdříve jsme zavítali do krámků a koupili si drobné dárečky. V další místnosti byly vystaveny nádherné betlémy s pohyblivými se postavkami. Ale na co jsem se těšil nejvíce, byl pohyblivý se betlém, který je největší v České republice. Moc se mi líbil.

Venku na náměstí ještě stál betlém vyřezávaný, jehož postavky dosahovaly až dvou metrů.

Potom nastal čas jet domů. Dlouho budu na tento výlet vzpomínat a jsem rád, že jsem ho přežil bez zvracení v autobuse.

Výlet se mi moc líbil a myslím si, že i všem ostatním dětem a dospělým.

(JV, 10 let)

RŮŽE Z NEBE

Tatínku, a proč ta jeptiška na té sošce nese ty růžičky? To vypadá, jako by nám jednu chtěla dát, vid'?

Děti svou upřímností prozrazují naši nedokonalost. Je dobře, že uvažují i nahlas. Jinak bychom si možná ani neuvědomili, že jsme jim zapomněli vysvětlit, koho vlastně na té sošce vidí. Zapomněli nebo možná ani sami nevíme.

Pod řádovým šatem se skrývá hezká tvář světice, které říkáme Svatá Terezička.

„Terezie z Lisieux“ nebo také „Terezie od Dítěte Ježíše“ se narodila 2. 1. 1873 ve francouzské Normandii. Jmenovala se Martinová. Ještě v dětství ztratila maminku. Snad právě pro krátkost času, který bývá člověku vyměřen, pochopila, že je mnohem lepší než světu, zasvětit život Bohu. Snad dříve než mohla jít do školy, slíbila si, že se stane karmelitánkou. Byla několikrát odmítnuta, přesto již v 15ti letech se do vytuženého řádu dostala. Byla neobyčejně hezká a sestry

si s její krásou nevěděli rady. Myslili si, že je pyšná a domýšlivá. Neustále se snažili její domnělou pýchu zlomit stálým pokořováním. Terezička musela překonávat tyto zkoušky. Mučila ji myšlenka, že její milovaný Bůh ji opustil. Tyto stavy úzkosti však nedávala nikdy najevo. Uměla odolávat nejsilnějším pokušením. Bývala dokonce přesvědčena, že je odsouzena k zatracení. Přesto však nepřestávala milovat Ježíše a všechno co měla, krásu i trápení, dávala Jeho lásce. Říkala, že „všechno je milost“. K vnitřnímu utrpení se přidaly i těžké nemoci, které obětovala za hříšníky. Její tělo nakonec přemohla tuberkulóza. Zemřela ve věku 24 let. Už roku 1925 byla prohlášena za svatou. A za 2 roky nato byla jmenována patronkou misí. K jejím ostatkům, které

v Lisieux leží ve skleněné rakvi naprosto neporušené, proudí stále statisíce lidí. Stala se druhou největší patronkou Francie.

A proč má ty růže? Protože před smrtí slíbila, že bude z nebe stále sypat růže.

(JM)

TREFA DO VLASTNÍCH ŘAD

ÚKLID HŘBITOVA (NAKONEC I KOSTELA) JE VĚCÍ STARÝCH FARNÍKŮ?

Jako každý rok, i letos, byl vyhlášen úklid hřbitova a okolí kostela před svátkem zemřelých a tedy i před naším posvícením.

Ve stanovený den, v úterý 29. října, se nás sešlo celkem sedm. Čtyři muži více jak středního věku a tři důchodci, z nichž jedna byla žena. Počasí bylo celkem ucházející, takže se dalo venku uklízet. Dá se říci, že těchto sedm osob do setmění stihlo plánovaný

úklid celého hřbitova i venkovních mezí a chodníků pod hřbitovní zdí při vchodech na hřbitov. Pokud by však naložení odpadiště nezajišťovali tři pracovníci OÚ, v žádném případě by se práce nestihla.

Napadá mě otázka: proč mladíci a mladí muži ignorují každoročně jakékoli úklidy vyhlášené farností? Nemají čas? Spíše se domnívám, že je to výmluva. Předem ohlášené dvě tři hodiny brigády na úklidu dvakrát do roka jistě nikomu, při troše dobré vůle, nezkomplikují vlastní pracovní

program, či život. I ti starší muži a důchodci mají svou práci, bez které by se leckdy neobešli ani mladí. Proč tedy i mladí nemohou věnovat farnosti pár hodin práce při těchto úklidech? Cožpak na práci pro farnost jsou jen starší lidé a důchodci?

Domnívám se, že by mladí farníci měli své svědomí důkladně prověřit!

(js)

OPĚT CHARITNÍ „KRABÍČKOVÁ“ SBÍRKA V NAŠEM KOSTELE

Uplynul rok a znovu je vyhlášena „krabíčková“ sbírka pro misie v našem kostele v Dolní Čermné. Již od první neděle adventní, tj. od 1. prosince 2002, budou na stolcích obou vchodů do kostela umístěny krabíčky pro tuto formu charitní sbírky. Výsledek sbírky bude odeslán prostřednictvím charit jako pomoc zahraničním misiím. Krabíčky budou v kostele umístěny až do neděle 27. dubna 2003 (včetně), kdy se slaví pouť v našem farním kostele, tj. sv. Jiří.

Misiím, mimo materiální a finanční pomoci jsou, potřebné také naše modlitby a oběti, které jsou zvláště příhodné pro dobu adventní a postní. Prosím, věnujte na tento účel své modlitby a své osobní oběti.

Podle získaných informací z Charity sv. Anežky v Otrokovicích a Oblastní charity v Pardubicích se pomoc dělí na:

a) přímou pomoc misiím:

- optické brýle, skla, pouzdra na brýle, hokejky, obroučky,
- sluneční brýle,
- hygienické a zdravotnické potřeby, drogistické zboží,
- psací, školní a kancelářské potřeby,
- šicí potřeby, knoflíky, nitě a klubka,
- kousky látek, z nichž by se daly ušít kapesníky, zástěrky, trenky ap.,

b) na nepřímou pomoc, tj. sbírkové předměty, které charita dokáže zpeněžit:

- peníze na nákup léků, potravin, materiálů náradí pro dílny a dopravné,
- pohlednice z míst ČR i z ciziny, čisté i použité vč. nalepených známek (nepoškozené škrtním),
- použité telefonní karty (i z mobilů),
- kalendářiky (kartičky),
- známky vystřižené z dopisů (ponechat 1/2 cm okraj), sbírkové přebytky - naše i cizina,
- použité dopisní obálky s příležitostnými a účelovými razítky a doporučené,
- mince a papírové peníze všech dob i zemí (i z nedávné doby),
- náramkové a kapesní hodinky, stolní a závěsné hodiny (funkční),
- růžence, sv. obrázky, přívěšky a bižuterie.

Věci označené „přímá pomoc“ jdou prostřednictvím charit přímo misiím. Předměty označené „sbírkové předměty“ jsou zpeněženy ve speciálních sběratelských prodejnách v zahraničí a výtěžek pak jde opět prostřednictvím charit misiím v Africe, Asii a Oceánii a Jižní Americe.

Věci i peníze je možné předat i osobně p. Vladimíru Jansovi. Děkuji všem za pochopení a také za podporu misií.

O výsledku sbírky, tak jako vždy, budete informováni.

(js)

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

OPĚT V KRKONOŠÍCH

Letos již po šesté uspořádala naše farnost pro milovníky hor a turistiky už tradiční „PŘECHOD KRKONOŠ.“ Prvně to bylo v r. 97 a jak se zdá, má od té doby tato akce každoročně místo ve podzimním farním kalendáři. Jakmile je po „vrchovské“ pouti, je vždy nejvyšší čas se o Krkonoše začít zajímat. Ani letošní podzim tomu nebylo jinak. Tentokrát se našel volný termín na sobotu 12.10. Kdybychom vybírali podle počasí, jistě by se našel datum příhodnější, ale nakonec nám to docela vyšlo. Počasí rozhodně nebylo ideální, určitě však přijatelné, vzhledem k předpovědím. Nejlépe to charakterizuje heslo letošního přechodu: „To umí každé jet do hor, když je pěkně!“

Z původních 18-ti přihlášených nás zůstalo 16. Ne všichni však měli odvahu (vzhledem k počasí) na celý přechod. Každý rok jsme byli rozděleni do 3 skupin a ne jinak tomu bylo letos. Dvě jsou vždy pro odvážné, kteří jdou přechod, a třetí pro tzv. „sváteční turisty“ (snad se neurazí), kteří rádi do hor, ale přechod krkonošských hřebenů je pro ně příliš náročný. V předvečer výpravy přišel Pavel M. se zajímavým nápadem pro sváteční turisty. Navrhl a naplánoval letošní krátkou trasu v okolí V. Deštné v Orlických Horách. Není to tak daleko a při velké nepřízni počasí, na kterém vše velkou měrou záviselo, bylo snazší se vrátit domů. Ukázalo se to jako skvělý nápad právě proto že bylo nejisté počasí.

Přechod hřebenů Krkonoš však jinam přesunout nelze. Po rozdělení nás zůstalo 7 statečných. Přiznávám, že pro mě tento přívlastek neplatil. V pátek večer jsem byl rozhodnut akci zrušit, nebo alespoň o týden odložit. Slíbil jsem však že budu řídit jednoho auta a kdybych nejel, vše by padlo. Odhodlání mladších bylo tak silné, že jsem se své myšlenky vzdal. Ještě asi hodinu mi trvalo, než jsem se smířil s tím, že nás možná čeká něco podobného jako v r. 98 (vichřice a celodenní déšť). Moje obavy však byly nakonec přehnané.

Pro nezasevěné ještě musím vysvětlit princip přechodu. Hřebeny Krkonoš měří asi 35 km a musí se přejít přes Sněžku. Je proto zapotřebí 2 party, z nichž první zaparkuje auto na Pomezních Boudách a pěšky putuje po hřebenech do Harrachova. Tam na ně čeká na parkovišti auto skupiny druhé, která zamířila směrem opačným s nadějí, že najdou auto první skupiny na Pomezních Boudách. V ideálním případě máme dvojí klíčky od aut a ty si vyměníme ještě ráno před odjezdem. Častěji však máme klíčky pouze jedny a proto se musí obě party na půl cestě potkat, aby si je mohli vyměnit. Zatím se nám to vždy podařilo.

Pojďme se ale podívat, jak to vlastně proběhlo letos. Časně ráno v „Turecku“ u kostela. První posádka do Harrachova: Zdeněk, Tom S. a Marta. Druhá posádka na Pomezni Boudy: Petr. Tom V., p. Pecháček a Pavla z Výprachtic. Na parkoviště do Harrachova pod skokanskými můstky jsme přijeli krátce po osmé hodině a ve čtvrt na devět už jsme šlapali asfalt úzké cesty kolem říčky Mumlavky. Uvažovali jsme, kolik cesty už má v té době za sebou skupina první, protože cesta na Pomezni Boudy je výrazně kratší. Naše odhady se ale hrubě mylily. Jak nám později sami řekli, trochu si cestou pobloudili a proto dorazili na místo stejně s námi. Navíc měli ještě nějaké potíže se světly a rozhodli se je opravit dříve než odejdou na túru. Pan Pecháček, nejstarší účastník naší výpravy, však neměl stání a nechtělo se mu čekat. Měl obavu, aby potom tempu mladých stačil. Dohodli se proto, že na ně cestou někde počká. Oprava jim však zabrala dost času, takže zbývající část skupiny se vydala na cestu až o půl desáté.

Nám z Harrachova cesta pěkně ubíhala a dobře jsme se bavili. Tom nás zásoboval spoustou vtipů až se zdálo, že nás večer nebudou bolet nohy, ale břicho od neustálého smíchu. Ani jsme proto nevnímali, jak se obloha pokrytá hustými šedivými mraky začíná protrhávat. Kolem půl desáté, když jsme stoupali lesem směrem na Pančavskou louku, začalo na nás mezi mraky probleskovat i sluníčko. Bylo to velice příjemné, protože bylo poměrně chladno. Z Pančavské louky je to kousek na Labskou louku a k prameni Labe. Tady jsme začali potkávat první turisty, i když se zpočátku zdálo, že tu dnes nikoho nepotkáme. Přes Violík jsme se poměrně rychle dostali na Sněžné jámy a dále potom na Mužské Kameny a Dívčí Kameny. Ani jsme nevěděli jak a měli jsme za sebou polovinu cesty. První chata, kde jsme se zastavili na odpočinek, byla až na Špindlerovce.

Bylo krátce před jednou hodinou odpoledne. K našemu potěšení jsme se v restauraci setkali s p. Pecháčkem který tu byl asi o 20 minut dříve jak my. Společně jsme poobědvali, ale trochu nás znervózňovalo, že jsme nebyli všichni. Zbytek Petrovy skupiny (opravářů) byl ještě někde na cestě. Pan Pecháček tu neměl stání, protože nechtěl jít závěr za tmy a ještě před druhou hodinou se zvedl a pokračoval. Klíče od auta jsem dal jemu a čekali jsme dál na Petra a ostatní. Ráno jsem mu půjčil mapu aby někde nebloudili, ale stejně jsme se jich nemohli dočkat. O půl třetí jsme se rozhodli, že půjdeme, i kdybychom se nepotkali. Klíčky by nám však večer na „Pomezky“ museli dovézt. I tak už bylo

jasné, že na Sněžku polezeme téměř za tmy. Původně jsme si mysleli, že tam budeme po třetí hodině. Nakonec jsme se s Petrovou skupinou potkali ve dveřích restaurace, když už jsme odcházeli. Klíčky jsme tedy dostali a také jsme se dozvěděli o té opravě a zdržení. Všichni byli v pořádku a tak jsme se vydali na další cestu.

Šlapalo se nám pěkně, ale Tom si začal stále častěji stěžovat na bolení nohy. Už bylo i vidět že na tu bolavou napadá. Přesto ho neopouštěl humor a měli jsme stále veselo. Zatímco jsme však odpočívali na chatě, přivalila se hustá oblačnost a mlha a viditelnost klesla tak na 50 m. K tomu se postupně přidával silnější vítr a také se ochladilo. Posílnění odpočinkem a občerstvením jsme se však nenechali odradit horšími podmínkami. O půl páté jsme stejně jako v r. 97 stáli před závěrečným stoupáním na Sněžku. Tenkrát sice byl sníh, který letos chyběl, ale chladno bylo srovnatelné. Studený štipavý vítr se do nás opíral stejně jako tehdy, jen letos nám navíc drobně mrholilo a husté mraky a mlha zakrývaly jakýkoliv výhled. Nic nám však nezabránilo v tom, abychom zdolali i nejvyšší vrchol na naší trase, Sněžku. Tomovi se stoupalo hodně špatně. Bolavá noha mu dělala velké potíže zvláště při stoupání. Zvládl to však a za necelé půl hodiny jsme byli na vrcholu. Mrholení a vysoká vlhkost nás spolu s prudkým větrem vyzdobila pěknou námrazou, tak že jsme vypadali jako polárníci. Na chvíli jsme se schovali do závětrí, aby na nás vítr tolik neútočil, ale museli jsme brzy pokračovat dál, aby nám nezačala být zima. Dokonce i v takovýchto podmínkách jsme tu potkávali turisty. Asi razili stejné heslo jako my.

Ze Sněžky jsme prudce klesali směrem na Obří hřeben a dál dolů, aby nás co nejdříve schovaly stromy lesa před nepříjemným studeným větrem. Teď jsme museli být opatrnější, protože cesta byla namrzlá a nepříjemně to klouzalo. Tomovi se však z kopce s tou bolavou nohou šlo lépe. Horší to bylo ale pro Martu, kterou zlobí kolena. Ani tady nás však náš humor neopustil a stále nám zlepšoval náladu. Nejprudší klesání jsme stačili slézt ještě za šera, ale když jsme míjeli chatu Jelenka, už bylo téměř tma. Vede k ní i asfaltová cesta, ale raději jsme zvolili cestu lesní, protože námraza udělala z té asfaltové úplně kluziště. Poslední dva kilometry jsme ale stejně po ledu jít museli, protože se cesty spojují. Zvládli jsme i poslední nástrahy a v 19 hodin šťastně dorazili na Pomezí Boudy. Jak se dalo očekávat, silnice byla jako jedno velké zrcadlo a auto jsme měli také pokryté vrstvou ledu.

Tím ale náš příběh ještě neskončil a přání vyhřátého auta a suchého oblečení se ne a ne vyplnit. Nastartovat se nám sice podařilo přesně podle Petrových instrukcí, ale dlouho jsem se neradovali. Po chvíli nepravidelného chodu motoru se nám přehrála chladící voda a rozsvítila se kontrolka poruchy dobíjení. Všem nám už byla opravdu velká zima a k tomu začalo ještě drobně pršet. Všude byla tma a s autem se odjet nedalo. Museli jsme opravovat. Do toho Tomovi zazvonil mobil a p. Pecháček nám volal z Harrachova, že Petrova skupina ještě nedorazila. Bylo téměř půl osmé. Na klidu nám to nepřídalo, ale doufali jsme že každou chvíli budou v cíli.

Od jedné hodné paní jsme si vypůjčili baterku a začali s opravou. Nebylo obtížné zjistit že je prasklý klínový řemen. Čím ho ale nahradit? Po chvíli bezradných pokusů o opravu nám opět zvonil telefon a oznámil nám radostnou zprávu. Ztracení turisté se našli (za příspěvní horské služby) kousek od Mumlavského vodopádu asi 2 km od Harrachova. Další dobrou zprávou pro nás bylo to, že v autě je náhradní řemen. Dlouho jsme ho nemohli najít, nakonec se však podařilo. Oprava se tak téměř po hodině zdařila. Hodné paní jsme vrátili úplně vybitou baterku, nastartovali a pomalinku jsme odjížděli po lesklé silnici hladké jako zrcadlo. Netrpělivě jsme čekali až nám auto začne hrát a roztají se nám prokřehlé ruce a nohy. Marně! Nikdo z nás totiž neodhalil, jak teplo z motoru do kabiny auta pustit. K tomu jsme měli stále zamrzlé přední sklo a nebylo vidět ven. Několikrát jsme ho sice oškrábali, ale znovu namrzaly nové a nové kapky deště. Abych vůbec viděl ven, musel jsem si otevřít boční okénko.

Tom se ještě snažil pomocí mobilu zavolat druhé partě, aby nám poradili, jak se teplo do auta pouští. To se ale nepodařilo, protože měl úplně vybitou baterii. Asi 15 km takovéto cesty nám trvalo více jak půl hodiny a stále nám byla zima. Tím jak jsme sjížděli do nižší nadmořské výšky, trochu se oteplilo a přestalo nám namrzat přední sklo. Když už se zdálo že nás žádné další překvapení nemůže potkat, zastavila nás hlídka policie. Snad by si nás ani nevšimli, kdybych na ně celou dobu nesvítil dálkovými světly. Jeden z mužů hlídky si myslel, že jsem podnapilý. Poté co uviděl moje černé ruce od opravy ptal se, jestli nejedeme ze stavby. Snad je obměkčil náš zmrzlý příběh a provedli pouze kontrolu dokladů. Stáli jsme tam jako tři chvějící se sněhuláci. Bez postihu zůstala i Marta, která s sebou neměla vůbec žádné doklady.

A to už bylo opravdu vše. Těšili jsme se do našeho auta a na to, že si pěkně zatopíme. Bylo už téměř půl desáté, když jsme se opět všichni setkali u jedné restaurace v Prostředním Lánově. Humor nám vydržel až doposud i když chvílemi míval dosti ironickou podobu. Bylo už poměrně pozdě a protože nás čekala ještě dlouhá cesta domů, rozhodli jsme se hned pokračovat. Byla hodina po půlnoci, když jsme přijeli domů. Petrova parta si to však cestou domů trochu protáhla a vrátili se až kolem třetí hodiny. Myslím, že o ně měli doma docela strach.

Tak skončil letošní 6. ročník přechodu Krkonoš a ačkoliv nebylo ideální počasí a měli jsme nějaké potíže, příští rok pojedeme určitě znovu. Druhý den jsme se tomu všemu ještě jednou od srdce zasmáli a ve vzpomínkách nám ten den zůstal jako dobrá akce, protože jsme to dokázali. Vždyť přece: „To umí každý jet do hor, když je krásně!“

(Zdeněk Macháček ml.)

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Prosinec 2002				
1.12.	Ne	1. neděle adventní	7.30	p. Matoušková 305
			10.30	Hejlovi 232
8.12.	Ne	2. neděle adventní	7.30	p. Štěpánek 221
			10.30	Motlovi 11
15.12.	Ne	3. neděle adventní	7.30	Vackovi 197
			10.30	Vyhnálkovi 351
22.12.	Ne	4. neděle adventní	7.30	Havlíčkovi 341
			10.30	Formánkovi 203
25.12.	St	Narození Páně, Boží hod vánoční	7.30	Bláhovi 457
			10.30	Vágnerovi 102
26.12.	Čt	Sv. Štěpána	7.30	Filáčkovi 332
			10.30	Málkovi 77 HČ
29.12.	Ne	Svatá rodina	7.30	Bednářovi 302
			10.30	Prokopovi, Eliášovi 329

Leden 2003				
1.1.	St	Nový rok	7.30	Marešovi 172
			10.30	Jurenkovi 160
5.1.	Ne	2. neděle po Narození Páně	7.30	Svobodovi 252
			10.30	Pecháčkovi 207
6.1.	Po	Zjevení Páně/Tři Králové	18.00	p. Kunertová 177
12.1.	Ne	Křest Páně	7.30	Müllerovi 177
			10.30	Applovi 100
19.1.	Ne	2. neděle v mezidobí	7.30	Zpěvákovi 195
			10.30	Formánkovi 202
26.1.	Ne	3. neděle v mezidobí	7.30	p. Šimková 99
			10.30	Nastoupilovi 303

KULTURNÍ KALENDÁŘ

So 7.12. – 14.00 hod.	Mikulášská nadílka, Orlovna v Dolní Černé
So 7.12. – 14.00 hod.	Mikulášský maškarní karneval, Sál U Dubu, Jablonné nad Orlicí
So 7.12. – 18.00 hod.	Výstava – VÁNOCE Z PERNÍKU Výstava potrvá do 4.1.2003, Kulturní a informační centrum v Jablonném n. Orlicí
Ne 8.12. – 17.00 hod.	Vánoční písně a pastorely. Vystoupí dětský pěvecký sbor (PDPS), pěvecký sbor Jabloňka, Komorní soubor ZUŠ Kostel sv. Bartoloměje v Jablonném nad Orlicí
13.12. - 17.12.	Výstava mysliveckých trofejí. Otevřeno: 9.00 – 12.00, 14.00 – 17.00 hod. Obecní museum na náměstí v Dolní Čermné
13.12. - 22.12.	Výstava betlémů. Otevřeno: 9.00 – 12.00, 14.00 – 17.00 hod. Obřadní síň v Dolní Čermné
So 14.12.	Adventní duchovní obnova. P. Jiří Heblt. Orlovna v Dolní Čermné
Ne 15.12. – 15.00 hod.	Vánoční koncert orchestru Václava Hybše Hlavní host pořadu Václav Postránecký. Sál Kina v Jablonném nad Orlicí
Ne 22.12. – 16.30 hod.	Koledování pod vánočním stromem Účinkují čermenské děti a dechová hudba. Náměstí v Dolní Čermné
St 25.12. – 16.30 hod.	Vánoční setkání na náměstí Chrámový sbor, PDPS, Jabloňka, závěrečný ohňostroj. Náměstí v Jablonném n. Orlicí

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V prosinci oslaví:

77 let	pan Jan Faltejsk	z Dolní Čermné
77 let	paní Filomena Šebrlová	z Dolní Čermné
76 let	pan Josef Vychytil	z Dolní Čermné
75 let	pan Miloslav Vávra	z Dolní Čermné
75 let	pan Bedřich Dostálek	z Dolní Čermné
73 let	pan Jaroslav Nastoupil	z Dolní Čermné
73 let	paní Vilemína Červenková	z Jakubovic
65 let	paní Eva Havlová	z Dolní Čermné
60 let	paní Alena Bartoňová	z Dolní Čermné
60 let	paní Ludmila Langrová	z Dolní Čermné
73 let	pan František Fišar	z Horní Čermné
88 let	paní Jitka Výprachtická	z Verměřovic
75 let	pan Karel Moravec	z Verměřovic
74 let	paní Jiřina Vágnerová	z Verměřovic
50 let	pan Václav Macan	z Verměřovic

Byla pokřtěna a stala se členem
Kristovy církve:

v Dolní Čermné **10. 11. 2002**
Adéla Peřinová z Letohradu

*Rodičům Peřinovým rád blahopřeji a vyprošuji všechny
potřebné milosti ke křesťanské výchově obou jejich dětí.*

Křesťansky jsme se rozloučili:

Ve Verměřovicích **15.11.2002**
s paní Jiřinou Stejskalovou z Verměřovic

*Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou úctu
na jejich zármutku*

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně
blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do

Otec Pavel

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Venku je nevlídno, holé větve stromů se občas zachvějí pod závanem větru. Z těžkých mraků prší a sem tam prolétne i nějaká ta sněhová vločka. Za oknem je to ale úplně jiné. Teplo, žádný vítr a jen příjemné světlo, které se rozlévá od malé svíčky na stole. Ta naplňuje celou místnost také svou vůní. Světlo, které vydává, není palčivé, takže se člověk do něho vydrží i dívat. Vyvolává to v něm zvláštní klid, chuť povídat si a třeba se i těšit. A to znáte určitě vy děti moc dobře. Těšit se na ten kouzelný příchod Vánoc.

Od těchto svátků nás však ještě odděluje určitý čas. Je to doba velice důležitá, doba přípravy na narození Ježíška. Doba, kdy chceme uchystat doma příjemné prostředí, ale hlavně doba, kdy máme co nejlépe připravit svá srdce, abychom dovedli dobře prožít tu vánoční radost.

Většinou jsme se povzbuzovali v konání dobrých skutků, modlitbě, pomoci bližním. V tom se budeme snažit vytrvat. V letošním adventu se zkusíme zaměřit na jeden konkrétní okamžik ve vašich životech a každý den ho co nejlépe zvládnout. Bude to úplně jednoduché. Jedná se totiž o to, jak ráno vstáváte a odcházíte do školy. Prostě se pokusíte překonat onu nechuť opouštět vyhřátý pelíšek a bez odmlouvání vstát. Místo nesrozumitelného zabručení všem okolo popřát dobré ráno. A pak třeba nezlobit se kvůli oblečení nebo se nehádat se sourozencem o hlouposti. Zkrátka, snažit se druhým neotrávit život hned zrána. Každý si možná sám uvědomíte, kde lze něco napravovat. A tak to zkuste. Když se vám to alespoň maličko podaří, tak si vybarvte některou ze 24 lodiček a přimalujte k její svíčce plamínek.

Přeji vám, abyste „zapálily“ co nejvíce svíček, protože, čím více jich bude hřát, tím větší teplo mohou předat i narozenému Děťátku.

A aby to vše dobře dopadlo, vodník Česílko vám bude lodičky celý advent hlídat.

(Otazníček)

Pro starší:

I my zůstaneme dnes u symbolu svíce, jak se nám to již objevovalo u mladších kamarádů. Tato svíce skrývá křížovku s tajenkou, která doplní větu v závěru textu. K doplnění tajenky budete potřebovat Písmo svaté, protože jednotlivá slova najdete v jeho textech tak, jak jsou uvedeny.

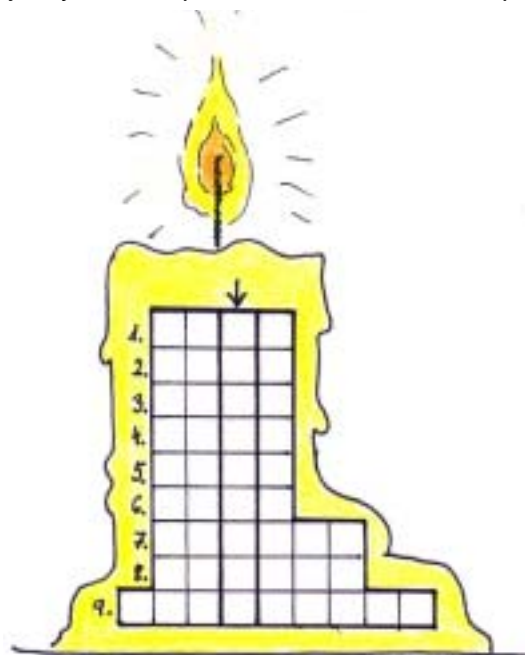
1. Zvíře, o kterém se mluví v jednom podobenství (Lk 15)
2. Tekutina, která je uvedena v evangeliu (J 19,28-30)
3. Zvíře, které připravili k hostině (Lk 15,23-24)
4. Jiný výraz (v jedn. čísle) pro slovo ovoce (Gn 3,1-3)
5. Událost, již popisuje úryvek evangelia (Mt 25,31-46)
6. Tekutina (Mk 1,7-8)
7. Člověk poslaný od Boha (Jr 1,5)
8. Žena, která se stala manželkou Izáka (Gn 24,67)
9. Je tak nazýván ten, kdo daroval svůj život jako... (Mk 10,45)

At' ----- adventní prožijete v radostném očekávání.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Slova skrytá ve větách: **1. Dušičky (3. věta), 2. Posvícení (2. věta), 3. Martin (6. věta), 4. Anežka (5. věta), 5. Cecílie (1. věta), 6. Ondřej (4. věta).**

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

Slavnost Ježíše Krista Krále

24. listopadu 2002

48. týden / 2002

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

- 25.listopadu - pondělí sv.Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
18.00 Dolní Čermná – za Jaroslava Nágla a rodiče z obojí strany
- 26.listopadu - úterý 34. týdne v liturgickém mezidobí
6.45 Dolní Čermná – za farníky
- 27.listopadu - středa 34. týdne v liturgickém mezidobí
18.00 Dolní Čermná – za Janu Markovou
- 28.listopadu - čtvrtek 34. týdne v liturgickém mezidobí
6.45 Dolní Čermná – na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní s prosbou o další pomoc
- 29.listopadu - pátek 34. týdne v liturgickém mezidobí
18.00 Dolní Čermná – za rodinu Andreášovu a Tomanovu
- 30.prosince - sobota Svátek sv.Ondřeje, apoštola
14.00 Petrovice – při svatebním obřadu budou oddáni snoubenci: Dagmar Marešová z Dolní Čermné a Pavel Pravda z Lanškrouna
17.00 Petrovice – za Františka Marka, manželku a vnučku Ludmilu

1.prosince - neděle – 1. adventní – začátek nového církevního roku

Na začátku mše sv. v každém kostele bude následovat obřad požehnání adventních věnců!

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za rodiče Majtánovy a dceru
Verměřovice - 9.00 h – za Marii Mlynářovou a manžela
Dolní Čermná - 10.30 h. – za rodiče Richterovy a Řezníčkovy

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

ve farním kostele: se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	hodina	místo
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	pondělí	25.11.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
mše svatá pro děti	pondělí	25.11.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
Dětské klubíčko	čtvrtek	28.11.	9.00 - 11.00h.	fara Dolní Čermná
rytmická mše svatá pro mládež	pátek	29.11.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
setkání mladých na faře	pátek	29.11.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
biblická hodina	sobota	30.11.	20.00 h.	fara Dolní Čermná

(Pa)

K ZAMYŠLENÍ

*Život je jako hra:
Nezáleží na tom, jak dlouho trvalo představení,
ale jak dobře bylo zahráno.*

L.A.Seneca

POUTNÍK, PROSINEC 2002

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 1. prosince 2002, Poutník vyjde 22. prosince 2002

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: Z. Krátký, T. Macháček, T. Bednář. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 465 323 159. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.